

כתרי תורה

לק"י • פרשת וילך משה ה'תשפ"ג ב'של"ד • גליון קב"ד • הגות והלכה בפרשת השבוע במשנת רבותינו גאוני תימן זיע"א

כתר מלוכות - מאן מלכי רבנן
רבי יחיאל ב"ר סעיד גרידי זלה"ה
ראב"ד דמא - ר' תשרי תר"צ
רבי עזרא ב"ר סעדיה מחפור זלה"ה
ראש כולל משכן משה ראש העין - ר' תשרי תשע"ח
רבי זכריה ב"ר אליהו יפת זלה"ה
רב שכונת כפר שלם ת"א - ח' תשרי תשמ"ח
רבי אברהם ב"ר צדוק הלוי צנעאני זלה"ה
מח"ס קדש הילולים - ט' תשרי תרע"ד
רבי סאלם ב"ר עואץ זלה"ה
אב"ד עראם - ט' תשרי תרפ"ב
רבי אברהם ב"ר יוסף קארה זלה"ה
מחכמי צנעא - ר' תשרי תר"נ
רבי יוסף ב"ר שלום מחפור זלה"ה
ראב"ד מסייב - י' תשרי תשל"ו
רבי יוסף ב"ר אהרן הכהן זלה"ה
מח"ס לקט הכסף - י"א תשרי תרנ"ב
רבי דוד ב"ר אברהם מלאחי זלה"ה
מרבני מחוזות ירים ואיב - י"א תשרי תשכ"ב

אין לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה • הערות והארות יתקבלו בברכה בטלפון 0504139964 או במייל avish964@gmail.com

לע"ג מרן הגאון הגדול רבי שמריהו יוסף חיים בן מרן הגאון רבי יעקב ישראל קניבסקי זלה"ה • ידיר ורע אשר שמחת התורה שבלביו ועל פניו האירה כל סביבותיו, זכה להרבות תורה ולהעמיד בתו מדרשות לשקידתה הרב רפאל אליהו אליעזר זצ"ל ביבולט"א הרב צבי בלאט שליט"א • דודי הרב אברהם ב"ר דוד בריהו זצ"ל, הרב אלעזר עוזרי זצ"ל בן יבולט"א רבי אברהם, הרב זכריה ב"ר יוסף גוסי זצ"ל, הרב ישראל ב"ר יהודה זצ"ל, מרת אסתר ב"ר יחיאל גרשוני ע"ה ומרת יהודית ב"ר יוסף שרעבי ע"ה • ולזכות הרב אברהם ב"ר שלמה שליט"א, הרב אהרן ב"ר יוסף שליט"א, הרב רפאל אריה בן יחיאל שליט"א, הרב ששון בן מרדכי שליט"א, הרב גבריאל בן שלום שליט"א, ומיכל ב"ר ישי תח"ל רפ"ש במהרה בתוך שאר חולי ישראל, ולהצלחת ההצלחת אחינו בני ישראל, הנתונים בצרה ובשביה באוקראינה ובשאר רלויותיהם, המב"ה יוצאים מצרה לרווחה ומאפילה לאורה, ויזכנו לגאולה השלימה בקרוב, אכ"ר.

כתר של"א"ש

הקהל את העם האנשים והנשים הטף וגרך אשר בשערך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת (ל"א, י"ב). ואמרו בנמרא (חגיגה ג, א) אם אנשים באים ללמוד דברים נשים באות לשמוע, טף למה באין. כדי ליתן שכר למביאייהו.

א] מוהר"ר יהודה צפאן זלה"ה במנחת יהודה הביא מדברי השפתי חכמים (ולפניו ליתא) שכתב, דאין לומר דמייירי בקטנים שהגיעו לחינוך ובאו ללמוד, דזה יוכל אביהם ללמוד עמהם בביתו, ולמה לו לטרוח בהבאתם. ולפי"ז תמה מהר"יג, אי"כ מה שכר יש בהבאתם, הלא את הלימוד יכלו לקיים בביתם. ותחילה תירץ, דהשכר הוא מצות חינוך שמרגילים לבוא כשיגדלו.

ב] ועוד תירץ, כי על ידי ביאתם אל ההקהל הקדוש, ששם גילוי שכניה וקדושת מקום, בודאי שקונים בזה שלימות גדול בנפשם. וכתב, דזה דומה למה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (נהל"ג, ב), קודם ביאתו של אדם לעולם זה, מלמדים אותו כל התורה, וכשיוצא לאור העולם שוכח את ההכל. וקשה, אם כן מה הועיל בלימודו קודם ביאתו. אלא אע"פ ששוכח אחר כך, מכל מקום כבר קנה שלימות גדול בנפשו, כי בנקל יוכל ללמוד אותה בזה העולם מאחר שלמדוהו מקודם לכן, עכ"ל.

ג] ובוזה יש לבאר דברי המסכת סופרים (פ"ח ה"ג). ויע"ע בתוספות חגיגה שם ד"ה כ"ד, מכאן נהגו בנות ישראל קטנות לבא לבתי כנסיות, כדי יתן שכר למביאייהו, והן לקבל שכר, ע"כ ויעוין בשע"ה (סי' כ"ז סעיף ב'), דאין להביא בנות קטנות לביה"כ זולת בשמח"ת שיש קצת שנהגו להקל בקטנות עד גיל חמש או שש. מ"מ י"ל שהכוונה כאן לעזרת הנשים שבבית הכנסת. ואם כהפירוש הראשון, מה חינוך שייך בהבאת קטנות לבית הכנסת, אע"כ כדי שיקנו שלימות בנפשם מקדושת בית הכנסת. וכע"ז מציעו בירושלמי ביבמות (פ"א ה"ז, א) על רבי יהושע, ועי' במשך חכמה כאן.

ד] ושמוא זוהי כוונת דוד המלך ע"ה בבקשתו שבתו בבית ה' כל ימי חיי (תהלים כ"ג, ד), מדוע מבקש רק על בישובה. אלא גם אם חלילה לא אזכה לעסוק בתורה, מ"מ בעצם שבתו בבית ה', אזכה לחיות בנעם ה' ולבקר בהיכלו.

ועוד יש לבאר בזה הא דתנא דבי רבי ישמעאל (קידושין ל, ב), בני אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח ואם ברזל הוא מתפוצץ וכו'. וזהו עוד קודם העסק בתורה, כי קדושת התורה השוכנת בבית המדרש, תתפעל להוריד מעליו עול יצר הרע. והי"ד שנוכה לשבת בבית ה' ולבקר בהיכלו, לטוב לנו כל הימים. אכ"ר. שבת שלום

כתר ההלכה

הגאון הרב נתנאל עומיסי שליט"א - מרבני בית ההוראה 'פעולת צדיק' לעילוי נשמת אביו רבי יחיאל ב"ר יצחק עומיסי זלה"ה - נלב"ע כ"א אלול התש"פ האם מותר להיסמך 'מעט' על שולחן וכדומה בשעת היודיו

א] מעיקר הדין די בעמידה בשעת היודיו (יומא פז; שו"ע סי' תר"ז ס"ג) אך המנהג לשחות ג"כ עד שיבלטו החוליות שבשדרה כמו במודים (מג"א שם סק"ד, שת"ז סק"ט). ולכן הורה מרן הגר"י רצאבי שליט"א (שע"ה ח"א סי' כ"א הע' י"ז) כי מי שאינו יכול לשחות בוידיו מבלי להישען, יותר טוב שיעמוד זקוף ולא ישחה, כי העמידה היא דין התלמוד והכפיפה היא רק מעלה (ע"פ השל"ה ביומא ד"ה סדר היודיו). וכל זה, הוא בסמיכה גמורה [דהיינו שאם יינטל השלחן, יפול]. ואף שבמקום אחר נחלקו בזה, ד"א שהיא נחשבת גם כשיביה וגם כעמידה (ש"ך חו"מ סי' י"ז סק"ה) ו"א להיפך שאינה לא כשיביה ולא כעמידה (הגר"א שם או"ז), מכל מקום, מדברי הפוסקים כאן נראה שסמיכה נחשבת כשיביה (מג"א ריש סי' תקפ"ה, שעה"צ סי' תר"ז או"ח).

והנה יש שבזמן היודיו נסמכים מעט עם היד על השולחן או הסטנדר שלפניהם ע"פ מה שכתבו הפוסקים כאן שמותר לסמוך על השולחן באופן שאם יינטל השלחן, לא יפול (מג"א שם, שת"ז שם, משנ"ב סי' תר"ז סק"י). אלא שיש שכתבו שאין להיסמך כלל אלא לשחות כשהוא תלוי באויר בכפיפה (עיין ז"ר סי' תר"ו) שבזה מראה הכנעה יותר. ודעת מרן שליט"א כי העיקר הוא שאין להיסמך כלל, אך אם נצרך לאחוז בשולחן מעט כדי לחוש יציבות או שע"י כך מכוון כראוי, מותר.

מהו נחלקה התיזמת והאם עדיף לקחת לולב סגור [קורה]

ב] שנינו (סוכה לב). נחלקה התיזמת שבלולב פסול, ובביאור דיו זה, רבו הדעות. ופסק מרן השו"ע (סי' תרמ"ה ס"ג) כפירוש הר"יף (טו. מדפי הר"יף) והרמב"ם (פ"ח ה"ד) שהתיזמת היינו גב עלה הלולב [שהוא כפול לשניים], ונחלקה התיזמת היינו, כשנחלקו רוב עלי הלולב ברוב כל עלה, רק אז פסול. ואף לדעת הרמ"א (שם) התיזמת היינו גב העלה, אלא שהוא סובר שהפסול הוא רק בעלה העליון. והשת"ז העלה את דברי הרמ"א ולכן יש להחמיר ולפסול בנחלק העלה העליון (שע"ה ח"ג סי' קי"ז ס"א). אכן למעשה לפי מה שידוע, חששו אבותינו שלא לפתוח את עלי הלולב כדי להתבונן, אלא הסתכלו במראה עיניים בלבד.

גם הקפידו לקחת לולב סגור עם קורה ולא הפרידוהו, וכן העיד הגר"ע בסיס זצ"ל על אביו מוהר"ר יחיאל זצ"ל (סביב לשלחן סי' תרמ"ה ד"ה ובשעה). וכבר אמר מרן הגר"י רצאבי שליט"א בכמה הזדמנויות [וכן שמעתי ממנו עתה] שקיבל מתלמידי חכמים זקני תימן, כי מה שהקפידו ליקח לולב סגור, מפני שחששו לדעת הגאונים (הובא בתוס' ב"ק צו. ד"ה נחלקה ובב"י סי' תרמ"ה) שפירשו בדין נחלקה התיזמת, שהכוונה לשני העלים העליונים בהם מסתיים הלולב, שצריכים הם להיות דבוקים ולא די שיהיו סמוכים. וזה לא יתכן רק בלולב סגור בקורה. וכן כתבו הפוסקים, שככל שעלי הלולב דבוקים וסמוכים זה על זה היא מצוה מן המובחר והוא הודו והדרו (ב"ח שם, לבוש שם סי"ב).

אמנם יש שכתבו שיש להסיר מקצת מן הקורה 'שלא' במקום העלים העליונים (דמשק אליעזר למוהר"א פאפו בערך לולב), כדי לקיים מצות הניענועים, שהוא דווקא בכסוכים העלים כמבואר בגמ' (סוכה לב). עיין רישב"א שם לו; רמב"ם פ"ז ה"י, וכ"ה לדין ע"י שע"ה שם סי' קי"ח ס"ו). ואמר לי מרן שליט"א כי מסתבר לו שעדיף שלא להסירו כדי שלא יפול כולו, אלא ליתן לו ליפול מעצמו בזמן הנענועים.

הדס שיש בראשו גבעולים, האם יכול לקטמם

ג] מעשה באדם שהיה לו עץ הדס משולש בחצרו. בכל שנה היה הלה מטפל בענפי ההדסים שלא יצמחו בהם גבעולים קטנים. ובשנה זו נמנע מהטיפול בענפי ההדסים מחמת מצוות השמיטה, ואמנם יצאו לו הדסים משולשים, אך ראשי הענפים הסתיימו בגבעולים קטנים שאינם משולשים וברצונו לקטמם. ובא לשאול אם ההדסים כשרים לכתחילה באופן זה. תשובה: שנינו בסוכה (לב): הדס שנקטם ראשו, פסול. מאידך מציעו שנחלקו בזה ר' ישמעאל ור' טרפון (שם לד:), ונפסקה הלכה כר"ט שאף אם שלשת ההדסים קטומים, כשר. ובישוב סתירת משניות אלו מציעו כמה דרכים בראשונים (יעוין בר"י טז; בעל המאור טז; ידאים הובא בט"ז סי' תרמ"ז סק"א) והעיקר להלכה שלדעת ר"ט נקטם ראשו כשר וכן סתם מרן השו"ע (סי' תרמ"ז ס"א וט), ומכל מקום העלה בשו"ע בשם י"א העלה את דעת הפוסלים. ולכן יש להחמיר ולא ליקח הדס קטום אא"כ אין לו אחר.

וכן בענייננו אין לקטום את ראשי ההדסים, דאף שהם כשרים כך, מ"מ לכתחילה אין לקחת הדס קטום ויטול אותם כך כמות שהם. ואף שיש מי שאומר שיש הידור במה שההדס משולש בראשו (ספר חיים וברכה דף י"ב בהגהה), וכאן בראש ההדס יש גבעולים שאינם משולשים, מ"מ דעת רוב הפוסקים שאין להדס מעלה בשילוש בראשו דווקא, כל שיש בו שיעור (ב"י ופוסקים תרמ"ז ס"ה). ולכן יעצנו לשואל שישתמש בהדסים אלו למצווה, ואח"כ יחפה אותם בהדסים שמוסיף כפי מנהגנו להוסיף, ואותם יחתוך בראשם לנוי המצווה.

קריאת הקהל ביום או בלילה במשנת רבותינו

ויצו משה אותם לאמר מקץ שבע עשרים במעד עשרת השבועות בזה הסכת: בבא כל ישראל לראות את פני ה'א במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם (כ"א, י"א)

דרשת הגמרא לזמן מצות הקהל

[א] שנינו בסוטה (מא, א) פרשת המלך כיצד, מוצאי יו"ט הראשון של חג, בשמיני במוצאי שביעית, עושין לו במה של עץ בעזרה והוא יושב עליה שנאמר מקץ שבע שנים במועד וגו'. ובגמרא מבואר דאי"ז בשמיני שהרי אמר התנא במוצאי יו"ט הראשון אלא בשמינית, דהיינו בסוכות שבתחילת שנה שמינית (כשנתנו זו השתפג בשל"ה).

והנה בפסוק ישנה אריכות גדולה בקביעת זמן מצות הקהל, ואמרו בגמרא דכולהו צריכי, דאי כתב רחמנא, מקץ שבע שנים, הוה אמינא שימנו שבע שנים מעכשיו ובשמינית יקראו, ואפילו שאי"ז מוצאי השמיטה, כתב רחמנא בשמיטה. ועדיין הוה אמינא בסוף השמיטה קודם ר"ה של שמינית, כתב רחמנא במעד. ועדיין הוה אמינא שיקראו בר"ה, שגם הוה נקרא מועד (כדכתיב אלה מועדי ה' (ויקרא כ"ג, ב)), כתב רחמנא בחג הסכות. ועדיין הוה אמינא אפילו ביו"ט אחרון של חג, כתב רחמנא בבא כל ישראל, מאתחלתא דמועד. פירוש משעה שבאים ישראל, דהיינו תחילת המועד.

והוקשה לרש"י מדוע לא יקראו ביו"ט עצמו שאז הוא אתחלתא דמועד, וכתב דהוה ביו"ט עצמו אי אפשר שהרי אין תיקון הבימה דוחה את היו"ט (ולבנותה מאתמול אי אפשר דדחיקא לה עזרה) הרי שכוונת התורה שמצות הקהל תהיה במוצאי יו"ט הראשון של חג. והקשו עליו התוספות שם (ד"ה כתב) דכיון דגזרת הכתוב לקרות אז, א"כ יקראו בלא בימה ומנלן דבימה מעכבת. ולכך פירשו דיו"ט עצמו נתמעט מדכתיב 'במעד' שמע מינה לא ביו"ט אלא בחוה"מ, ומדכתיב בבא כל ישראל למדנו שיהיה בתחילת חולו של מועד 'לא ביום ב' או ביום ג' אלא במוצאי יו"ט הראשון.

שיטת תוספות דהקריאה היא במוצאי יו"ט

[ב] ומלשון המשנה 'מוצאי יום טוב' דקדק בשיירי קרבן (סוטה סוף פרק ז', לה, א) דמשמע שקראו את פרשת הקהל בלילה. ובוזה ביאר שאלת הירושלמי שם, וכי אינו צריך להבדיל [אכן במפרשים שם ביאורו הבדלה זו באופן אחר], יעו"ש.

ומדבעינן אתחלתא דמועד, יש לנו ללמוד שמצות הקריאה היא כבר במוצאי יו"ט [בין לפרש"י דביו"ט אסור להקים את הבימה, א"כ במוצאי"ט כבר אין מניעה זו. ובין לדעת התוספות דבעינן במועד, מוצאי"ט הוא כבר 'מועד']. וכן נראה שדקדק הרש"ש שם מלשון תוספות, לא ביום ב', דהקריאה היא ממש במוצאי יו"ט ראשון בלילה, כי למחרת זהו כבר יום ב'. יעו"ש.

וכ"כ בקרית ספר (פ"ג מחגיגה), דהקריאה לא ביום ראשון ולא ביום שני ולא ביום שלישי של חול המועד אלא במוצאי יו"ט הראשון. וכ"כ התפארת ישראל במשנה (סוטה פ"ז משנה ז'. אות ל"ח) דהקריאה היא בלילה שקודם יום ב' דסוכות.

תמיהת הרש"ש על תוספות, וביאורה

[ג] והנה הרש"ש העיר על דברי תוספות, דלא מסתבר שהיה קורא בלילה, ע"כ. סתם ולא פירש, מדוע לא מסתבר. ונראה לבאר ע"פ מש"כ מוהר"ר חיים כסאר זלה"ה בקיץ המזבת, דהא בעינן שיקהלו כולם ותתפרסם מצות הקהל, ואין הפרסום והקיבוץ אלא ביום.

דקדוק השם טוב מלשונות הרמב"ם והחינוך שהקריאה ביום

[ד] ומלבד טעם זה דקדק להוכיח מוהר"כ בשם טוב (פ"ג מחגיגה ה"ג) מלשון הרמב"ם שם, אימתי היו קורין, במוצאי יו"ט הראשון של חג הסכות שהוא תחילת ימי חולו של מועד של שמינית. ומלשוננו, תחילת ימי חולו של מועד, משמע דמוצאי יו"ט אינו בלילה אלא ביום הראשון של חול המועד. ועוד דקדק מלשוננו (שם ה"ז) 'יום' הקהל שחל להיות בשבת, שמע מינה שהקריאה היא ביום ממש.

ועוד הביא ראייה מלשון רבינו בפירוש המשנה שכתב, והקריאה היא ביום שני של סכות. [וכן יש לדקדק מלשוננו בספר המצוות (עשין ט"ו)] שצונו להקהיל את העם כלו בשני מסוכות בכל מוצאי שמיטה. וכן דקדק מלשון ספר החינוך (מצוה תרי"ב) שכתב כלשון הרמב"ם, ביום שני בחג. ונראה דכוונתו להוכיח, מדשינו מלשון המשנה, כדי שיהיו הדברים מבוררים שאין הקריאה בלילה אלא ביום.

יישוב לשון מוצאי יום טוב

[ה] אלא שעדיין נתר לנו ליישב לשון הרמב"ם 'מוצאי יום טוב' [וכן את לשון המשנה, כמו שדקדק בשיירי קרבן], וראיתי להרב עלי תמר על הירושלמי (סוטה פ"ז ה"ז) שכתב להוכיח ממה שאמרו בתענית (כט, א) כשחרב ביהמ"ק בראשונה, אותו היום ערב תשעה באב היה ומוצאי שבת היה, ופירש"י, יום ראשון [ויתירה מזו אמרו שם, ומוצאי שביעית היתה, ופירש"י שמינית. הרי שחודש אב של שמינית נקרא מוצאי שביעית]. הרי שיום ראשון נקרא מוצאי שבת, הכא נמי יום ראשון של חול המועד מקרא מוצאי יום טוב. [וע"ש שהביא ראייה לעצם הנדון, מהמעשה המובא בתוספתא (סוטה פ"ז ה"ח) ובירושלמי (יומא פ"א ה"א ה, ב) בר"ט שראה חיגר תוקע בהקהל, ונתחלף לו לאחר זמן וסבר שהיה זה בשעת קרבן. ואם הקהל בלילה איך נתחלף לו. אמנם אינה ראייה גמורה, כי משמע שלא טעה בכך בשעת מעשה, אלא לאחר זמן נתחלף בזכרונו. וא"כ שמא יש לומר, כי כשם שנתחלף לו בין תקיעת הקהל לתקיעת קרבן הכא נמי נתחלף שהיה מעשה זה ביום].

ראית השם טוב ממצות ראייה שהיא ביום

[ו] ולעצם הענין הביא מוהר"כ ראייה גדולה שהקריאה ביום היא, דהא הקיש הכתוב מצות ראייה לחגיגה דכתיב בבא כל ישראל ליראות וכי' הקהל את העם (שם, י"ב), ומהיקש זה למדו בגמרא (חגיגה ג, א) לפטור חרש השומע ואינו מדבר או מדבר ואינו שומע מן הראייה (וכן פסק הרמב"ם פ"ב מחגיגה ה"א). וא"כ יש לנו להקיש גם לזמן המצוה, מה המצות ראייה ביום, וממילא אף מצות הקהל ביום.

והנה מוהר"כ סתם כאן דמצות ראייה היא ביום, ואף שהדבר אינו מפורש בגמרא או ברמב"ם, הכי מסתברא, שהרי מצות הראייה היא שיראה פניו בעזרה ביו"ט ראשון של חג ויביא עמו קרבן עולה, כלשון הרמב"ם (פ"א מחגיגה ה"א), והקרבת הקרבן אינה שייכת בלילה כדכתיב ביום צוותו (ויקרא ז' ל"ח). ויעו"ש במנ"ח (מצוה תפ"ט) שהביא דעת הטורי אבן (חגיגה ז, א ד"ה ואין נראין) דיש מצות עשה גם בראית פנים לחוד בלא הבאת קרבן, ולפי"ז רצה לומר דלדעתו שייכא מצות הקהל גם בלילה, יעו"ש. אך יש לדחות דהלא אף להטו"א אם בא למקדש בלא קרבן עובר בלאו דולא יראו פני ריקם, ויעו"ש דלא שייך בזה עדל"ת. וממילא לא שייך לומר שרצון התורה שיבוא בלילה, שהרי עובר בלאו.

[ז] וסיים מוהר"כ, ותימה על המפרשים ז"ל שלא העירו על זה כאן, ע"כ. ויעוין להגאון האדר"ת זלה"ה בזכר למקדש (פ"ג אותיות א' ב').

מדרכי רבותינו – מוהר"ר זכריה ב"ר אליהו יפת זלה"ה

רבינו נולד בשנת התרע"ד לאביו רבי אליהו שהיה מיהודי עיראק שהיגרו לעדן (שם משפחתם היה אליהו חי), כבר מנעוריו ניכרה בו אהבת תורה והיה קם בחצות ליל לעסוק בתורה עם חברים מקשיבים והנהגה בה החזיק לאורך השנים, לנדוד שינה מעיניו ולעסוק בתורה, באמרו 'אם לא עכשיו אימתי', באותם ימים החלה לנשב רוח ה'יקידמה' בעדן, אמו של רבינו מרת מרים ע"ה שחששה שמא יתפתה לעזוב את היכלי התורה, שלחה אותו בעודו נער בן י"ח שנים לארץ ישראל, שם זכה להתעלות בתורה בישיבת אור זורח שביפו (מיסודו של ר' זרח ברנט בשנת תרע"ה, ובראשות הגרי"צ הלוי וצ"ל ראב"ד יפו, וכיהנו בה בתקופות שונות ת"ח רביס, ביניהם הגר"ה ויטקינד, הגר"א כהן חתנו של הח"ח, הגרי"ז ליפוביץ, הגר"ש פלמן והגר"א סנדורמסקי). כשנולד לו בנו הראשון בשנת הת"ש, הגיע רבינו לפת לחם ממש, לקח את בנו התינוק בזרועותיו, ויצא אל שפת הים להתבודד ולדבר עם אביו שבשמים, ואמר, רבש"ע שמעתי לקול אמי לעלות לא"י כדי לעסוק בתורה, זכיתי ונשאתי אשה וזה בני בכורי, ואין לי במה להאכיל אותו, אנא חוס ורחם עלי לפניך משורת הדין, וכך ישב ובכה שעה ארוכה. בחזרתו לביתו, ראה מטבע ליש"ט מזהב מנצנצת בין החולות, סכום גדול בימים ההם, מיד פתח בי בהודאה לבורא עולם ואמר מזמור לתורה. והעיד רבינו על עצמו שמאותו מעשה הוטב לו מאוד בענין פרנסתו. לימים נתמנה כרבה הראשון של שכונת כפר שלם, שם פעל רבות להרמת קרן התורה, וכשהיה צריך אף השתמש בעזות דקדושה ולא חת מפני איש. גם את ילדיו זכה לחנך בדרכו, והיה הראשון בשכונתו לשלוח את בנו ללמוד בישיבות הקדושות ואת בנותיו לסמינר בית יעקב. פעם קנתה אחת מבנותיו בגד שלא היה כראוי בעיניו, הורה לה לשפוך עליו נפט ולבערו מן העולם ומיד נתן לה סכום כסף שתלך ורכוש לה בגד חדש מכובד. רבינו תמך בממונו רבות בעניים ולומדי תורה בסכומים גדולים ביותר, אך הכל בהשקט וצנעו. זיע"א (במחיצתם של גדו"י. יפרח)